

Τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ δέν ἀποτελεῖ ἕνα ἀπλό ἰδεολόγημα ἀνάμεσα στίς διάφορες θεωρίες πού κατά καιρούς ἐμφανίστηκαν στό ἱστορικό προσκήνιο, γιά νά περιθωριοποιηθεῖ στή συνέχεια καί νά προκαλεῖ τό ἐνδιαφέρον μόνο κάποιων ἐρευνητῶν. Οὔτε πάλι εἶναι ἕνας καλοδιατυπωμένος μύθος γιά νά ἐξάπτει τή φαντασία τῶν ἀφελῶν, τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Ἀποκάλυψη, ἡ φανέρωση, τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο, διά Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ πίστη ὅλων ἐκείνων πού χιλιάδες χρόνια βίωσαν καί βιώνουν αὐτή τήν πραγματικότητα.

Ἡ ἱστορική φανέρωση τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο λέγεται «Εὐαγγέλιο» καί ἀποτελεῖται ὄχι μόνο ἀπό γραπτά ἱερά κείμενα, ἀλλά καί ἀπό ὀλόκληρη τήν παράδοση αὐτοῦ τοῦ «ἐν χρόνῳ μυστηρίου», ὅπως φυλάσσεται μέσα στήν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Χριστός ἐνεργούμενος στόν κόσμο. Γι' αὐτό καί τό Εὐαγγέλιο πέρα ἀπό τό θεωρητικό του στοιχεῖο, εἶναι ἕνα προσκλητήριο, πρόσκληση καί ταυτόχρονα πρόκληση, γιά τήν «καινή», τήν καινούργια ζωή, μέσα ἀπό μία μοναδικότητα ἐνός τρόπου ὑπάρξεως, στόν ὁποῖο θέση ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὀλόκληρη ἡ δημιουργία. Αὐτή ἡ νέα ζωή γιά νά βιωθεῖ ὅμως, χρειάζεται μία προϋπόθεση, ἡ ὁποία ἐπικεντρώνεται σέ μία ἀξιωματική διατύπωση· ὅτι δηλαδή ἡ ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ δέν περιορίζεται στήν ἀποδοχή ἀπό μέρους τοῦ ἀνθρώπου κάποιων θεωρητικῶν ἀρχῶν, ἀλλά πρωτίστως προσκα-λούμαστε στή μεταστοιχείωση αὐτῶν τῶν θεωρητικῶν διατυπώσεων σέ πράξη καί ζωή. Ἡ στείρα, καί κατά συνέπεια ἄγονη πίστη, χαρακτη-ρίζεται δαιμονιώδης μέσα στήν Καινή Διαθήκη, ἀφοῦ «καί τά δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίττουσιν» (Ἰακ. 2,19). Ἡ γνήσια καί γι' αὐτό ἀληθινή πίστη ἐκδηλώνεται μέσα ἀπό τήν ἐφαρμογή τῶν λόγων τοῦ Κυρίου σέ πρακτική βίου. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ζωή τοῦ χριστιανοῦ φανερώνεται μέσα ἀπό τήν ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τό κομβικό σημεῖο, πού κομίζει ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο: «ἐντολήν καινήν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες, ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστέ, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (Ἰωάν. 13, 34- 35).

Τά λόγια αὐτά τοῦ Κυρίου μας δείχνουν, ὅτι ἡ «καινή» ἐντολή τῆς ἀγάπης δέν εἶναι μία θεωρητική καί τελικά ἀόριστη διατύπωση, ἀλλά ἀπαιτεῖ τή συγκεκριμενοποίησή τους μέ τό νά ἀποδεχθεῖς τόν ἄλλο δίπλα σου, ὄχι μέ ἀνεκτικότητα, ἀλλά ἀγαπητικά, ἀνυπόκριτα. Ὁ κάθε ἄν-θρωπος πρέπει νά μετασχηματίζεται σέ ἀγάπη. Τό βλέπουμε αὐτό καθαρά σ' ὀλόκληρο τό εὔρος τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Σέ πλεῖστα ὅσα σημεῖα της τονίζεται ἡ μοναδικότητα, πού ἔχει αὐτή ἡ ἐνεργουμένη ἀγάπη. Γιά παράδειγμα πρῖν ἀπό τή διδασκαλία τῆς παραβολῆς τοῦ «Καλοῦ Σαμαρείτου» ὁ νομικός πού πλησιάζει τόν Χριστό θέτει τό ἐρώτημα ποιός εἶναι ὁ πλησίον. Ὁ νομικός αὐτός ἀνδρώθηκε στό περιβάλλον τῶν ἀνθρώπων τῆς τυπικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου. Ἦταν τηρητής σέ θεωρητικό ἐπίπεδο ὅλων τῶν νομικῶν προσταγῶν. Στόν καίριο σημεῖο τοῦ διαλόγου μέ τόν Χριστό, καί συγκεκριμένα στήν ἐρώτηση γιά τήν ἔννοια τοῦ «πλησίον», διαπιστώνεται, ὅτι εἶχε πλήρη ἄγνοια τοῦ πλησίον παρά τή νομική του εἰδίκευση. Ἐρμηνεύοντας ὁ Κύριος τήν ἔννοια τοῦ πλησίον διδάσκει τή γνωστή παραβολή, πού δείχνει πώς ἡ ἀγάπη εἶναι θυσιαστική. Καί ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη τήν παρουσία τοῦ συνανθρώπου στή διάσταση τῆς ἀλληλο- κοινωνίας.

Ὁ πλησίον δηλαδή δέν εἶναι μία γενικότητα, εἶναι ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος, τό

ὀρισμένο «πρόσωπο», πού καλούμαστε νά τόν ἀγαπήσουμε, ὄχι θεωρητικά, ἀλλά ἔμπρακτα, νά τόν ὑπηρετήσουμε θυσιαστικά, «ὡς ἑαυτόν». Ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι μία μοναδικότητα, πού γεννιέται ἐν χρόνῳ καί μένει ἀνεπανάληπτη στό χρόνο. Οὔτε ὑπῆρξε, οὔτε ὑπάρχει, οὔτε θά ὑπάρξει ὁμοιος τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Ἐδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται καί τό μυστήριο τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Τό πρόσωπο γιά νά ὑπάρξει πρέπει νά βγεῖ ἀπό τή μοναξιά τῆς ἀτομικότητας. Πρέπει νά διαλεχθεῖ ἀγαπητικά. Νά ἀγαπήσει. Ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τήν ἔκφραση ἀποδοχῆς τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου, πού ἐνεργεῖ καί ἐνεργεῖται καί ὑπάρχει γύρω μας. Ἡ ἀγάπη τελικά ἐκδηλώνεται σάν ἡ ἀναγνώριση τοῦ συνανθρώπου μας σάν εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί σάν ἀδελφοῦ «δι' ὃν Χριστός ἀπέθανε».

Ὁ ἄνθρωπος, κοινωνεῖ στή διάρκεια τοῦ βίου του τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, πνευματικῶν καί ὑλικῶν. Οἱ δωρεές αὐτές προέρχονται ἀπό τήν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο, καί γι' αὐτό δέν μπορεῖ νά θεωρηθοῦν ἰδιοκτησία κανενός, ὅπως δυστυχῶς ὅλοι μας πιστεύουμε καί προβαίνουμε στήν ἰδιοποίησή τους. Ὁ ἄνθρωπος σύμφωνα μέ τήν Ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ καί τελικά τῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μονάχα ὁ διαχειριστής τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ. Τό διαπιστώνουμε αὐτό μέ ἀρκετή σαφήνεια στό 12^ο κεφάλαιο τοῦ κατά Λουκᾶ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, πού περιλαμβάνονται οἱ διδακτικές παραβολές, τόσο τοῦ ἄφρονος πλουσίου, ὅσο καί τοῦ πιστοῦ καί φρονίμου οἰκονόμου.

Ὅταν ἀρνούμεθα τήν κοινωνία, συμμετοχή, τοῦ συνανθρώπου μας στά δωρήματα τοῦ Θεοῦ, δημιουργεῖται μία ἔκτροπή, πού διασπᾷ ὄχι μόνο τήν ἀνθρώπινη κοινωνία, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως τό Ἐκκλησιαστικό γεγονός, πού θεμελιώνεται πάνω στήν ἐνότητα τῶν ἀνθρωπίνων ἑτεροτήτων στή θεανθρώπινη τους σχέση. Γιά τό Ἐκκλησιαστικό μυστήριο ὅλες οἱ πτυχές τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου συνδέονται ὀργανικά καί ἀδιάσπαστα. Ἡ ἀγάπη πρὸς τόν συνάνθρωπο συνυπάρχει μέ τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό (βλ. Α' Καθολ. Ἰωάν.). Ἡ ἀγάπη μας πρὸς τόν Θεό δέν εἶναι μία ἀοριστία. Μέσα στήν ἀπεραντωσύνη τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, πού τελικά ταυτίζεται μέ αὐτό πού εἶναι ὁ Θεός, ἐρμηνεύεται τό μυστήριο τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεός εἶναι πάντοτε ὁ προσφέρων, ἀλλά καί προσφερόμενος καί γι' αὐτό καί διαδιδόμενος καί κατά συνέπεια ζητάει ἀπό τόν καθένα μας τή σωστή διαχείριση τῶν ὅσων χορηγεῖ.

Στήν ἀρχή τῆς ζωῆς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, οἱ πρῶτοι χριστιανοί, ὅπως σημειώνουν οἱ σελίδες τοῦ βιβλίου τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, ὅτι εἶχε ἀρχίσει νά λειτουργεῖ μεταξύ τους ἡ κοινοκτημοσύνη σέ πνευματικά, ἀλλά καί σέ ὑλικά ἀγαθά. Τό μοντέλο αὐτό πού ἐφαρμόστηκε μεταξύ τῶν χριστιανῶν τῶν Ἱεροσολύμων, δέν ξέρουμε ἂν μεταφέρθηκε αὐτούσιο καί στίς νέες κοινότητες, πού ἐν τῷ μεταξύ προέκυπταν. Οἱ ἐξωτερικές συγκυρίες πού προέκυψαν, διωγμοί ἀπό Ἰουδαίους καί Ἑθνικούς, δέν ἐπέτρεπαν ἴσως νά συνεχισθεῖ. Ὅμως πάντοτε μεταξύ τῶν χριστιανῶν καί τότε, ἀλλά καί σήμερα λειτουργεῖ ἡ σχέση «τοῦ ἀδελφοῦ». Αὐτό τό πρωτοχριστιανικό πρότυπο ζωῆς, εὐτυχῶς, διασώζεται καί ζεῖ μέσα στά κοινόβια τῶν Ὁρθοδόξων μοναστηριῶν μας, πού παρά τή μεγάλη χρονική ἀπόσταση, πού χωρίζει τό τότε ἀπό τό σήμερα, μέ τρόπο αὐθεντικό ἡ κοινοκτημοσύνη τῶν πρώτων χριστιανῶν.

Τό δυστύχημα εἶναι, ὅτι σήμερα καί λόγω τῆς ἀντιγραφῆς τῶν ξενόφερτων τρόπων ζωῆς, ὁ κοινός βίος τῶν χριστιανῶν λειτουργεῖ καί κατάντησε σέ μία ἐξωτερική θρησκευτικότητα, πού ἐμφανίζεται γιά λίγο στή διάρκεια τοῦ Εὐχαριστιακοῦ στήν Κυριακάτικη λειτουργία κι αὐτός περιχαρακωμένος ἀπό τήν ἐγκεντρική μας ἀτομικότητα. Ὁ ὑπόλοιπος βίος μας ἀναλίσκεται στήν ἐργώδη προσπάθεια μας γιά τή θεραπεία τῶν βιοτικῶν μας μελημάτων.

Ἡ κατάσταση αὐτή, νοσηρό φαινόμενο καί ξένο ὀλωσδιόλου, πρὸς τόν τρόπο ὑπάρξεως τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ, πρὸς τήν ἀυθεντικότητα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ προσώπου, πού «*πᾶσαν τήν ζωὴν*» του παραδίδει στή χάρη τοῦ Χριστοῦ, γίνεται ἀφορμή ἀπομονώσεως ἀπό τόν συνάνθρωπο μας ἀφορμή νά βλασφημεῖται τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Σήμερα ἡ κοινωνία τοῦ τρόπου ζωῆς πού μπορεῖ νά ἀναπτυχθεῖ μεταξύ τῶν χριστιανῶν χρειάζεται τό σωστό εὐαγγελισμό τοῦ πιστοῦ, πού μετά τό ναυάγιο τῶν διαφόρων «*-ισμῶν*» ψάχνει τήν ἀυθεντικότητα γιά νά ζήσει. Δέν εἶναι ἄμοιρο αὐτοῦ τοῦ ψαξίματος τρόπου ἀυθεντικῆς ζωῆς, ἡ στροφή τοῦ νέου ἀνθρώπου στήν κοινοβιακή ζωή τοῦ ὀρθοδόξου μοναστηριοῦ. Καί αὐτό γιατί μόνο ἀπό τό πλαίσιο αὐτό μπορεῖ νά κορεσθεῖ ἡ πανανθρώπινη δίψα τῆς εὐρέσεως τῆς ὄντως ζωῆς. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ σήμερα φορτωμένος μέ τόση τεχνογνωσία δέν μπορεῖ νά ἀποτινάξει τό «*ἄχθος*» τῆς ἀτομικότητος, πού τόν ἀπομονώνει παρά τίς σύγχρονες ἐπικοινωνιακές δυνατότητές του.

Ὁ Χριστός λυτρώνει, ἀπαιτεῖ ὅμως τήν παρουσία ὀλόκληρης τῆς ὑπάρξεώς μας στόν τρόπο ζωῆς, πού ἐγκαινίασε στό κόσμο ἡ παρουσία Του. Πολλές φορές οἱ ἐρμηνευτές αὐτῆς τῆς σωστικῆς παρουσίας ἐμπλεκόμενοι κι αὐτοί στήν βιοτική μέριμνα συσχηματίζονται μέ τόν αἰῶνα τόν ἀπατεώνα καί ἀντί νά προσφέρουμε τήν ὁμορφιά τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, χορηγοῦμε κακέκτυπα τῆς ὁμορφιάς τοῦ Παραδείσου.

Ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ ἀπαιτεῖ τήν ὀλόθερμη ἀποδοχή του ἀπό μέρους μας μιά καί ὀδηγεῖ ἀπό τή ζοφώδη μοναξιά τῆς ὑπάρξεως στήν λαμπρότητα τῆς κοινωνίας τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ δέν διχοτομεῖ τήν ὑλικότητα ἀπό τήν πνευματική ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ὕλη στόν κατά Χριστόν ἄνθρωπο ἀποκτᾷ πνευματικές διαστάσεις, ὅπως καί τά πνευματικά στοιχεῖα ἐκφράζονται καί αἰσθητοποιοῦνται μέσα ἀπό τό ἦθος τοῦ κατά Χριστόν ἀνθρώπου. Ἔτσι ὅσο ὑψηλότερο καί πνευματικότερο εἶναι τό περιεχόμενο μας σάν κοινωνῶν τῆς ἀλήθειας τοῦ Εὐαγγελίου, τόσο ἀπτότερος εἶναι ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἐκδηλώνουμε τήν ἀγάπη μας πρὸς τόν ἐν Χριστῷ ἀδελφό μας.